

## ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

### ΕΙΔΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ ΚΑΙ ΚΑΙΡΟΙ ΘΕΟΘΕΝ ΩΡΙΣΜΕΝΟΙ

Οἱ Χρόνοι καὶ καιροὶ οἱ παρὰ Θεοῦ ὠρισμένοι. — Διατί δὲν ἐκτίθενται μᾶλλον σαφῶς — Ἀποκαλύπτονται ἐν ὠρισμένοις καιροῖς. — Ἡ δικαία ἐπιθυμία τοῦ νὰ γνωρίζη τις χρόνους καὶ καιροὺς ἀξιοδύστατος. — Σφάλματα τῶν Adventists (Χριστιανῶν προσδοκούντων τὴν ἔλευσιν τοῦ Χριστοῦ). — Τὸ πραγματικὸν ἀντικείμενον τῶν περὶ καιρῶν προφητειῶν. — Ἡ ἐνεδῶδα ἡμῶν θέσις — Τὸ ἀντικείμενον τῶν ἐπομένων κεφαλαίων.

Ὅπως ἐν «ΤΩΙ ΣΧΕΔΙΩΙ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ» ἐφροντίσομεν νὰ καταδείξωμεν ἀπὸ καθαρᾶς Γραφικῆς ἀπόψεως τὴν διάταξιν τοῦ θείου σχεδίου διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου, οὕτω, διὰ τῆς αὐτῆς αὐθεντίας τῶν Γραφῶν, προτιθέμεθα νὰ ἀποδείξωμεν ἐν τῷ παρόντι τόμῳ, ὅτι αἱ διάφοροι ὅψεις τοῦ σχεδίου ἐκείνου ἔχουσι θετικῶς ὠρισμένους χρόνους καὶ καιροὺς διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν των. Ὅτι, ἐπομένως, καθ' ὅσον τὸ ἐν λόγῳ σχέδιον ἔχει προχωρήσει εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν του, ἐκάστη ὅψις ἢ φάσις αὐτοῦ ἐξεπληρώθη ἀκριβῶς ἐν τῷ ἰανιῆς καιρῷ· καὶ ὅτι ἐπέστη ἡδὴ ὁ καιρὸς, καθ' ὃν τὸ θεῖον σχέδιον μέλλει νὰ καταλήξῃ εἰς τὴν εὐλογίαν καὶ μακαριότητα πασῶν τῶν φυλῶν τῆς γῆς. — Γένεσ. κη'. 14. Γαλάτ. γ', 16.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν μακρῶν αἰώνων τῆς Εὐαγγελικῆς οἰκονομίας, ἡ Ἐκκλησία προσηύχετο, ὡς ἐδιδάχθη ὑπὸ τοῦ Κυρίου αὐτῆς, «Ἐλθέτω ἡ Βασιλεία Σου, γεννηθήτω τὸ θέλημά Σου, ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς». Ἀλλ' ὡς νυσταλέα παιδιά, ἐπειδὴ ὁ καιρὸς παρετείνεται, πολλοὶ ἔχουσι σχεδὸν λησμονήσει τὴν σπουδαιότητα τῶν λόγων οἱ ὅποιοι φαίνονται ἐκπνέοντες ἤδη ἐπὶ τῶν χειλέων των. Πρὸς πάντας τοὺς τοιούτους, ὧσων αἱ καρδίαι παραμένουσι πισταὶ εἰς τὸν Κύ-

ριον, ὑπενθυμίζομεν τοὺς λόγους τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, «ὥρα ἤδη (ἐστὶν) ὑμᾶς ἐξ ὕπνου ἐγερθῆναι· νῦν γὰρ ἐγγύτερον ἡμῶν ἡ σωτηρία, ἣ ὅτε ἐπιστεύσαμεν. Ἡ νῦν προέκοψεν, ἣ δὲ ἡμέρα (ἡ Χιλιετής) ἤγγικεν» (Ρωμ. ιγ'. 11). Εἶναι μάλιστα πρὸ τῶν θυρῶν. Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν εἶναι ἤδη πλησίον, οὐχὶ ὑπὸ τὴν ἐμβρυώδη ἢ ἀρχικὴν κατὰστασίν της, ὡς ἐν τῇ πρώτῃ παρουσίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν (Ματθ. γ' 2), ἀλλ' ὑπὸ τὴν ἔννοιαν καθ' ἣν αἱ Γραφαὶ διακηρύττουσιν ὅτι ἐπίκειται εἰσέτι νὰ ἔλθῃ (Ἰωάν. ιη' 36, 37)— «ἐν δυνάμει καὶ δόξῃ μεγάλῃ»·

Ἐν τούτοις, μόνον ὅσοι ἐπιμελῶς ἐμελέτησαν τὸ «Σχέδιον τῶν Αἰώνων» θὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ κατανοήσωσι τὰ διδάγματα τοῦ ἀνὰ χειρὸς τόμου, ἀναφορικῶς πρὸς τοὺς θεόθεν διατεταγμένους καιροὺς καὶ χρόνους, διὰ τὴν ἐκτύλιξιν τῶν διαφόρων φάσεων τοῦ σχεδίου ἐκείνου, καὶ τὴν τελικὴν αὐτοῦ συμπλήρωσιν. Τολμῶμεν, ἐπομένως, νὰ ἐλπίσωμεν ὅτι οὐδεὶς θὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν μελέτην τοῦ παρόντος τόμου, πρὶν ἐντελῶς κατανοήσῃ τὰ ἐν τῷ προηγουμένῳ τόμῳ παρεχόμενα μαθήματα. Διότι, ἄλλως, ἡ μελέτη αὐτοῦ δὲν θὰ εἶναι «τροφή ἐν καιρῷ» διὰ πάντα τοιοῦτον. Ἡ ἀλήθεια τότε μόνον εἶναι τροφή ἐν καιρῷ» ὅποταν ἡμεῖς εἰς θέσιν νὰ δεχθῶμεν αὐτήν. Οὐδὲν παιδίον εἶναι εἰς θέσιν νὰ λύσῃ μαθηματικόν τι πρόβλημα ἐὰν δὲν ἐδιδάχθῃ πρότερον τὴν χρῆσιν τῶν ἀριθμῶν καὶ τῆς γλώσσης. Οὕτω συμβαίνει ἐπίσης καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν θείαν ἀλήθειαν. Αὕτη εἶναι ὠκοδομημένη κατὰ βαθμούς, καὶ διὰ νὰ κατανοήσωμεν αὐτήν δέον νὰ ἀνέλθωμεν διὰ τῶν βαθμίδων, αἵτινες ἔχουσι προμηθευθῇ εἰς ἡμᾶς— μετ' ἐπιμελείας, πρωτίστως, ἐξελέγχοντες διὰ τῶν Γραφῶν πᾶν βῆμα, ἐφ' ὅσον προχωροῦμεν, ἀλλὰ μὴ δειλιῶντες συνάμα νὰ προβαίνωμεν καθ' ὅσον ἀπαντῶμεν στερεὸν ἔδαφος ἐφ' οὗ αὐταὶ στηρίζονται. Μόνον ὅσοι ἔχουσιν ἀπόλυτον πίστιν εἰς τὸν Θεόν, καὶ εἰς τοὺς ὁποίους τὸ «Οὕτω λέγει Κύριος» εἶναι πέρας πάσης ἀμφιβολίας καὶ ἀντιλογίας, μόνον οἱ τοιοῦτοι δύνανται νὰ ὀδηγῶνται ὑπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ εἰς πᾶσαν «παροῦσαν ἀλήθειαν», ὡς αὕτη καθίσταται ἐπὶ καιρὸς,— νὰ ὀδηγῶνται εἰς τὴν κατανόη-

σιν νέων ζητημάτων, καὶ νὰ οἰκοδομῶνται καὶ ἐπιστηρίζωνται ὡσαύτως εἰς παλαιὰ τοιαῦτα καὶ διὰ τῆς αὐθεντίας τοῦ Θεοῦ Λόγου ἀληθῆ ἀποδεδειγμένα.

Τοιούτους πιστοὺς καὶ μόνον θέλει ὁδηγήσει ὁ Θεός. Κατὰ τὸ τέλος τοῦ αἰῶνος, ὅπερ εἶναι ὁ καιρὸς τοῦ θερισμοῦ, πολλὰ ἀλήθειαι μέλλουσι νὰ ἔλθωσιν εἰς φῶς, τὰς ὁποίας ὁ Θεὸς δὲν ἐγνωστοποίησε, κατὰ τοὺς παρελθόντας καιροὺς, οὐδ' εἰς τοὺς μᾶλλον πιστοὺς καὶ ἀφωσιωμένους ἐκ τῶν τέκνων Του. **Εἰς τὸ τέλος τῶν καιρῶν**, ὡς ὁ προφήτης Ἀββακὺμ (β' 3) προδιέκηρυξεν, ἡ ὄρασις, περὶ τῆς ἐνδόξου συμπληρώσεως τοῦ θείου σχεδίου, θέλει λαλήσει, καὶ δὲν θέλει ψευσθῇ· καὶ ὅτι εἰς τινα τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ αὕτη ἤθελε λαλήσει τόσον σαφῶς ὥστε οὗτοι θὰ ἠδύναιτο, ὡς ἤθελον ὁδηγηθῇ, νὰ ἐκθέσωσιν αὐτὴν ἐπὶ πινακιδίων, ὅπως διὰ μέσου αὐτῶν οἱ λοιποὶ δύνωνται νὰ ἀναγινώσκωσιν αὐτὴν εὐκρινῶς. Καὶ ὁ Δανιὴλ ἐπίσης προεῖπεν ὅτι κατὰ τὸν ἴδιον καιρὸν τοῦ τέλους ἡ γνῶσις θέλει πληθυνθῇ, καὶ οἱ (διὰ πίστεως) συνετοὶ θέλουσι νοήσει τὴν ὄρασιν (Δανιλ. ιβ' 4, 9, 10).

Ὁ σκοπὸς ἡμῶν ἐν τῷ παρόντι ἔργῳ δὲν εἶναι νὰ προφητεύσωμεν ἐκ τοῦ πληρώματος τῆς ἀνθρωπίνης φαντασίας, οὐδὲ νὰ ἐπιδείξωμεν σοφίαν ὑπεράνω τῶν ἐν ταῖς Ἀγλαῖς Γραφαῖς γεγραμμένων. Ἀπορρίπτοντες, ὅθεν, πᾶσαν ἀνθρωπίνην ἐφεύρεσιν ἐννοοῦμεν νὰ προσκολληθῶμεν εἰς τὴν πηγὴν τῆς θείας ἀληθείας, φροντίζοντες νὰ ἀναγινώσκωμεν τὰς προφητείας ἐν τῷ φωτὶ τῶν προφητειῶν, καὶ τῶν καταδήλων ἐκπληρώσεών των, καὶ ἐκθέσωμεν ἐπὶ (χαρτίνων) πινακιδίων ἐκεῖνο τὸ ὅποῖον ὁ Θεὸς διεκήρυξεν ὅτι ἤθελε μένει ἐσφραγισμένον, καὶ τὸ ὅποῖον δὲν ἠδύνατο, συνεπῶς, νὰ ἐννοηθῇ πρὸ τοῦ καιροῦ τούτου τοῦ τέλους, ἀλλὰ περὶ τοῦ ὁποίου Αὐτὸς παρέσχε βεβαίωσιν εἰς ἡμᾶς εἰπὼν ὅτι τότε ἤθελεν ἐννοηθῇ.

Ἐν τῷ ἀνὰ χεῖρας τόμῳ παρουσιάζομεν ἄλυσιν μαρτυριῶν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῶν παρὰ Θεοῦ ὠρισμένων χρόνων καὶ καιρῶν, ἕκαστον κρίκον τῆς ὁποίας ἀλύσεως θεωροῦμεν Γραφικῶς τόσον ἰσχυρόν, ἐνῶ τὸ ὅλον αὐτῆς, ὁμοῦ ἔξετα-

ζόμενον, καὶ κατὰ τὴν σχέσιν ἣν ἔχουσι τὰ διάφορα αὐτῆς μέρη πρὸς ἄλληλα, παρέχει τὴν ἀπόδειξιν σχεδίου τόσοῦν εὐρέος καὶ περιεκτικοῦ, βουλῆς τόσοῦν βαθείας, καὶ τόσοῦν τελείας ἁρμονίας, ὥστε νὰ καταδεικνύῃ ἐναργῶς εἰς πάντα ἐπιμελῇ καὶ εὐλαβῇ ἐρευνητήν, ὅτι τὸ τοιοῦτον σχέδιον κεῖται πέραν τοῦ πλάτους καὶ βάθους τῆς ἀνθρωπίνης σκέψεως, καὶ ἐπομένως ἀδύνατον νὰ ἔχῃ ἀνθρωπίνην τὴν καταγωγὴν του.

Ἐν αὐτῷ εὐρίσκομεν ὅτι τὸ τέλος τῆς Εὐαγγελικῆς οἰκονομίας, ὁμοίως πρὸς τὸ τέλος τῆς Ἰουδαϊκῆς τοιαύτης, ὀνομάζεται θερισμός (Ματθ. θ . 37· ιγ' . 24, 30, 39)· καὶ ὅτι τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς πρώτης εἶναι, ὡς καὶ τὸ τῆς δευτέρας, περίοδος ἐκ 40 ἐτῶν. Εὐρίσκομεν ὡσαύτως ὅτι αἱ ἀκτῖνες τῶν προφητικῶν μαρτύριων συγκεντροῦνται εἰδικῶς ἐπὶ τῶν θερισμῶν τῶν αἰώνων, ἰδίως δὲ ἐπὶ τοῦ θερισμοῦ τοῦ παρόντος αἰῶνος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου καὶ αὐτὸ τὸ φῶς τῆς Ἰουδαϊκῆς οἰκονομίας—ἐνεκα τοῦ τυπικοῦ αὐτῆς χαρακτῆρος—συγκλίνει ὡς εἰς ἐνδοξον ἑστίαν. Ἐν τῷ φωτὶ τούτῳ δυνάμεθα ἤδη νὰ βλέπωμεν διακεκριμένως τὰ μεγαλοπρεπῆ βήματα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, οὐχὶ μόνον κατὰ τὴν μακρὰν ἄποψιν τῶν παρελθόντων αἰώνων, ἀλλ' ἐπίσης κατὰ τὴν ἐν τῷ παρόντι ἐνέργειαν καὶ διεξαγωγὴν τοῦ σχεδίου Αὐτοῦ. Καὶ οὐχὶ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ συμφώνως πρὸς τὴν ὑπόσχεσιν Αὐτοῦ ὅτι θέλει ἀναγγεῖλει ἡμῖν τὰ μέλλοντα (Ἰωάν. ιστ' . 13), διορῶμεν ἐν θαυμασίᾳ σαφηνεῖᾳ ὁράσεως, τὴν πάνσοφον αὐτοῦ πολιτείαν διὰ τὴν εὐλογίαν καὶ μακαριότητα τῶν πάντων, κατὰ τὸν εἰσερχόμενον ἤδη αἰῶνα τῆς χιλιετηρίδος—καὶ μέχρι τέλους ἀκόμη τῆς ἐνδόξου συμπληρώσεως, καὶ καταλήξεως τούτου εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῶν πάντων. Εὐρίσκομεν ὅτι πολλὰ μεγάλα καὶ θαυμαστά γεγονότα συγκεντροῦνται εἰς τὸν θερισμὸν αὐτόν· ὅτι κατ' αὐτόν θὰ λάβῃ χώραν ἡ μεγάλη ἐποχὴ τῆς θλίψεως, ἡ ἡμέρα τοῦ Ἰεχωβά, ἡ τελικὴ καὶ πλήρης ἀνατροπὴ τοῦ Ἀντιχρίστου καὶ ἡ πτώσις τῆς Μεγάλης Βαβυλῶνος, ἡ ἀρχὴ τῆς ἐπανερχομένης εὐνοίας τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς Ἰουδαίους, ἡ δευτέρα παρουσία τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ἡ ἰδρυσις τῆς βασιλείας αὐτοῦ, καὶ τέλος, ἡ ἀνάστασις καὶ ἀμοιβὴ τῶν ἁγίων.

Ἐν ταῖς προφητείαις εὐρίσκομεν τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος τῆς περιόδου τοῦ θερисμοῦ αὐτοῦ εὐκρινῶς ὀριζόμενα, ὡς ἐπίσης τὰ γεγονότα τὰ μέλλοντα νὰ λάβωσι χώραν κατ' αὐτήν. Τὸ δὲ ἀντικείμενον τοῦ παρόντος τόμου εἶναι, κατ' οὐσίαν, νὰ ἐφελκύσῃ τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν εἰς τὰ γεγονότα ταῦτα, καὶ παρακολουθήσῃ τὴν σειρὰν τῶν προφητικῶν καιρῶν καθ' οὓς ταῦτα θὰ ἐξελιχθῶσι. Πρὸς ἀποδοχὴν τῆς μαρτυρίας ταύτης, ὁ ἀναγνώστης δεόν νὰ ἔχῃ ὡς διὰ νὰ ἀκούῃ (Ἀποκλ. β' 7. Ματθ. ια . 15), καὶ ἀνάγκη νὰ προσδοκᾷ μετὰ πραότητος νὰ ἀπορρίψῃ πολλὰς προλήψεις, ἅμα ὡς φθάσῃ νὰ ἴδῃ δι' αὐταὶ διαφωνοῦσι πρὸς τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ. Εἰς τοὺς οὕτω διατεθειμένους καὶ οἵτινες παρακολουθοῦσι τὰ μαθήματα τοῦ τόμου τούτου μεθ' υπομονῆς καὶ ἐπιμελείας, καὶ κατὰ τὴν σειρὰν τῆς κατατάξεώς των, εἰς τοὺς τοιούτους, δὲν ἀμφιβάλλομεν, τὸ ἔργον θέλει ἀποβῆ μεγάλη εὐλογία. Ἐὰν τὰ ἐν αὐτῷ μαθήματα γείνωσι δεκτὰ εἰς ἀγαθὰς καὶ εἰλικρινεῖς καρδίας, ταῦτα, πεποιθάμεν, θέλουσι χρησιμεύσει δύναμις πρὸς ἀποχωρισμὸν αὐτῶν ἀπὸ τοῦ κόσμου, καὶ ὠρίμανσίν των ὡς σῖτος διὰ τὴν ἀποθήκην. Ὅπως δ' οὕτω ζωογονηθῶσιν, ὠριμάσωσι καὶ ἀποχωρισθῶσιν οἱ ἅγιοι, ὡς ὁ σῖτος ἀπὸ τῶν ζιζανίων, κατὰ τὸν νῦν καιρὸν τοῦ θερισμοῦ, εἶναι ὁ σκοπός, ὡς πιστεύομεν, δι' ὃν ὁ Κύριος προώρισε τὰς ἤδη διανοιγομένας προφητείας.

Ὅσοι ἠντύχησαν νὰ κατανοήσωσι τὸ μέγα σχεδιάγραμμα τῶν αἰώνων, τὸ ὁποῖον ἐκθέτει τόσον σαφῶς τὴν κανονικὴν διάταξιν, τὸ βαθὺ σχέδιον καὶ τὸν θαυμάσιον σκοπὸν τῆς θείας βουλῆς, ὡς ταῦτα ἐκτίθενται ἐν τῷ προηγουμένῳ τόμῳ, θὰ ἐνδιαφέρωνται βεβαίως νὰ γνωρίζωσιν ὅ,τι ὁ Θεὸς εὐδοκεῖ νὰ ἀποκαλύψῃ ἐν σχέσει πρὸς τοὺς χρόνους καὶ καιροὺς τῆς ἐκπληρώσεώς της. Τὸ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἐνδιαφέρον αὐτῶν ἀνάγκη νὰ εἶναι ἀσυγκρίτως ὑπέριτερον οἷωνδῆποτε ἄλλων ζησάντων κατὰ τοὺς παρελθόντας αἰῶνας, οἵτινες δὲν ἠδύναντο νὰ ἴδωσι τὰς διὰ πάντας ἐπιφυλασσομένας εὐλογίας. Τὰ πιστὰ τέκνα τοῦ Κυρίου ἐπιποθοῦσι νὰ γνωρίζωσι πότε θέλει εἰσελθεῖ ὁ Βασιλεὺς τῆς Δόξης, καὶ πότε ὁ ἄρχων τοῦ σκότους θέλει δεθῇ· πότε οἱ υἱοὶ τοῦ φωτὸς θέλουσιν ἐκλάμ-

ψει ὡς ὁ ἥλιος, καὶ τὸ σκότος θὰ διαλυθῇ· πότε οἱ ἅγιοι θέλουσι προσληφθῇ ἐν τῇ πλήρει τοῦ Θεοῦ νίθησιν, καὶ ἡ στεναγνύουσα κτίσις θέλει ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τῆς δουλείας τῆς φθορᾶς, καὶ πότε ὁ ἔνδοξος χαρακτήρ τοῦ Οὐρανίου ἡμῶν Πατρὸς θέλει τελείως ἀποκαλυφθῇ πρὸς τὸν ἑκπληκτικὸν κόσμον, φέρων πάντας ὅσοι ἀγαπῶσι τὴν δικαιοσύνην νὰ κλίνωσι τὰς καρδίας των ἐν λατρείᾳ, ἀγάπῃ καὶ ὑποταγῇ.

Τὸ νὰ εἶναι τις ἄμοιρος καὶ κενὸς τοιούτων πόθων τοῦτο δεικνύει ὅτι ὁ τοιοῦτος στερεῖται ἐνδιαφέροντος πρὸς γνῶσιν καὶ κατανόησιν τῶν σχεδίων τοῦ Θεοῦ. Οἱ ἀπόστολοι οἱ προφηταὶ καὶ οἱ ἄγγελοι πάντες ἐπεθύμησαν καὶ ἐξεζήτησαν νὰ γνωρίσωσι τίνα ἢ ποῖον καιρὸν ὑπαινίσσειτο τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ διὰ τῶν προφητῶν. Τὸ τοιοῦτον δὲ ἐκ μέρους τῶν τέκνων Του ἐνδιαφέρον, εἶναι πάντοτε εὐάρεστον εἰς τὸν Θεόν· διότι καίτοι οὐδέποτε μέχρι τοῦδε ἱκανοποίησε τοιούτους πόθους καὶ ἐπιθυμίας, ὅφ' οἵανδ' ἔκτασιν, διότι δὲν ἦτον εἰσέτι ὁ κατάλληλος πρὸς τοῦτο καιρὸς, οὐδ' ἅπαξ ὅμως ἐπέτιμψε τὸ τοιοῦτον ἐνδιαφέρον. Τὸν νυντίον, τὸν Δανιήλ, ἐρευνῶντα περὶ τοῦ καιροῦ, ἀπεκάλεσε σφόδρα ἀγαπητόν, καὶ εἰς τὰ ἐρωτήματά του ἀπήντησεν ἐφ' ὅσον τοῦτο συνεβιβάζετο πρὸς τὸ σχέδιόν Του.

Τοιαύτη, λοιπόν, ἐρευνα καὶ ἀναζήτησις δὲν πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀνάρμοστος περιέργεια ἢ φιλοπραγμωσύνη περὶ τῶν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεὸς θέλει ἡμᾶς νὰ ἐκδηλώμεν τὸ περὶ τῶν σχεδίων Του ἐνδιαφέρον ἡμῶν, τὸ ὁποῖον, ἐν τῇ ἐκδηλώσει του θέλει «ἐρευνᾶ τὰς Γραφάς», καὶ θέλει «προσέχει εἰς τὸν βεβαιότερον προφητικὸν λόγον», οὕτω δὲ θέλει κρατεῖ τοὺς ἔχοντας αὐτὸ εἰς τὴν κατάλληλον ἐκείνην στάσιν τῆς προσδοκίας, ἣτις ταχέως διακρίνει τὴν ἀλήθειαν ὡς αὕτη παρουσιάζεται ἐπὶ καιρὸς. «Τὰ κρυπτὰ ἀνέκουσιν εἰς τὸν Θεόν, τὰ δὲ ἀποκεκαλυμμένα, εἰς ἡμᾶς καὶ εἰς τὰ τέκνα ἡμῶν διαπαντός». (Δευτερ. κθ' . 29). Συνεπῶς, ἐὰν ἡμεῖς αὐστηρῶς περιορισθῶμεν εἰς τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀποφεύγωμεν τὰς ἀργολόγους τῶν ἀνθρώπων θεωρίας, ἀναμφιβόλως βασιζόμεθα ἐπὶ ἀσφαλοῦς ἐδάφους. Ἐὰν τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ, καὶ οἱ χρόνοι καὶ καιροὶ αὐτοῦ, δὲν ἐκτί-

θενται ἐν ταῖς Γραφαῖς, οὐδεὶς δύναται νὰ εὕρῃ ταῦτα ἐν αὐταῖς. Οὐδὲν δὲ ὁ Θεὸς ἐξέθεσε διὰ τῶν προφητῶν Αὐτοῦ καὶ Ἀποστόλων, τὸ ὁποῖον ἐπιθυμεῖ νὰ διακρατήσῃ αἰωνίως ἀπόρρητον. Ἐν τῷ ὠρισμένῳ καιρῷ, καὶ ἐν προσχεδιασθείσῃ τάξει, πᾶς ἐν ταῖς Γραφαῖς ἐκτιθέμενος χαρακτὴρ τοῦ θείου σχεδίου, ὡς ἐπίσης οἱ χρόνοι καὶ καιροὶ τῆς ἐκπληρώσεώς του, ἀποκαλύπτονται εἰς τοὺς ἀγρυπνοῦντας· ἀλλ' ἡ πλήρης διατύπωσις τοῦ σχεδίου, μετὰ τῶν ἀφορουσῶν αὐτὸ χρονολογικῶν λεπτομερειῶν, δὲν ἔμελλε νὰ ἐννοηθῇ μέχρι τῆς χρονικῆς περιόδου, ἣτις ὀρίζεται «Ὁ ἔσχατος καιρὸς». (Δανλ. ιβ' . 9, 10). Ἄς ἔχωμεν δ' ὑπ' ὄψιν ὅτι μέχρι τοῦ καιροῦ καθ' ὃν ὁ Θεὸς προτίθεται νὰ ἀποκαλύψῃ τὰ ἀπόρρητά Του, οὔτε ἐπιστήμη, οὔτε εὐσέβεια δύνανται νὰ ἐξακριβώσωσι ταῦτα. Καίτοι δὲ αἱ προφητεῖαι ἦσαν ἐπὶ αἰῶνας ἐκτιθεμέναι πρὸ τῶν ὁμμάτων ἀπάντων, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ διανοιχθῶσιν αὗται, καὶ ἀναγνωσθῶσι τὰ μυστήριά των, μέχρις οὗ ἐπέστη ὁ πρὸς τοῦτο ὠρισμένος καιρὸς.

Ὅποτε τινὲς τῶν μαθητῶν προσῆλθον διερωτῶντες τὸν Κύριον ἡμῶν περὶ τοῦ χρόνου τῆς ἰδρύσεως τῆς βασιλείας που, ἐνῷ δὲν ἦτο εἰσέτι ἡ κατάλληλος στιγμή διὰ τὴν ἀποκάλυψιν αὐτοῦ, ὁ Κύριος ἀπήντησεν, «Οὐχ' ὑμῶν ἐστὶν γινῶναι χρόνους καὶ καιροὺς οὓς ὁ Πατὴρ ἔθειτο ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ». (Πράξ. α'. 7).

Εἰς ἄλλην δὲ τινα περίπτωσιν, ἐν σχέσει πρὸς τὸ ἴδιον ζήτημα, εἶπε, «Περὶ δὲ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἢ τῆς ὥρας οὐδεὶς οἶδεν, οὐδὲ οἱ ἄγγελοι ἐν Οὐρανῷ, οὐδὲ ὁ Υἱός, εἰ μὴ ὁ Πατήρ. Βλέπετε, ἀγρυπνεῖτε· οὐκ οἴδατε γὰρ πότε ὁ καιρὸς ἐστὶν . . . . . ὁ δὲ ὑμῖν λέγω, πᾶσι λέγω, ἀγρυπνεῖτε» — Μάρκ. ιγ' : 32, 33, 37.

Οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ Κυρίου ἡμῶν δὲν δύνανται νὰ ἐννοηθῶσιν ὡς σημαίνοντες ὅτι οὐδεὶς ἐκτὸς τοῦ Πατρὸς θέλει ποτὲ γνωρίσει περὶ τῶν χρόνων καὶ τῶν καιρῶν αὐτοῦ. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τοῦτο δὲν θὰ ἀπεδείκνυε περισσότερον ὅτι ἡμεῖς δὲν δυνάμεθα νὰ γνωρίζωμεν τοὺς χρόνους αὐτοὺς καὶ καιροὺς σήμερον, παρ' ὅ,τι θ' ἀπεδείκνυνεν ὅτι καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν αὐτὸς δὲν δύναται ἐπίσης νὰ γνωρίσῃ

περὶ αὐτῶν ἀκόμη καὶ τώρα. Αὐτὸ δὲ τὸ γεγονός, καθ' ὃ ἡ πλήρης ὑποτύπωσις τοῦ σχεδίου τοῦ Οὐρανίου ἡμῶν Πατρός, ὡς ἐπίσης οἱ χρόνοι Αὐτοῦ καὶ καιροί, τυγχάνουσι πλέον καθαρῶς εὐδιάκριτοι, εἶναι ἰσχυρὰ ἀπόδειξις ὅτι ζῶμεν πλέον σήμερον εἰς τὸν ἔσχατον καιρὸν τῆς ἐνεσιώσης τοῦ κακοῦ κυριαρχίας, καὶ εἰς τὴν χαραυγὴν τῆς Χιλιετοῦς ἡμέρας, καθ' ἣν ἡ γνῶσις θέλει πληθυνθῇ, καὶ οἱ συνετοὶ θέλουσι νοήσῃ (Δανλ. ιβ'. 4, 10). Ἐὰν αἱ προφητεῖαι προωρίσθησαν νὰ μὴ ἐννοηθῶσι ποτε, δὲν θὰ ἡδύνατο νὰ ὑπάρξῃ εὐλογός τις σκοπὸς ὅπως αὗται παραδοθῶσιν ἡμῖν.

Αἱ φράσεις αὗται τοῦ Διδασκάλου ὑποδηλοῦσιν ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἐκπληροῖ τὰ διάφορα μέρη τοῦ Ἑαυτοῦ σχεδίου εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχεν, ἀλλ' ὅτι **ὤρισε** καὶ ἔταξε χρόνους καὶ καιροὺς διὰ πᾶσαν φάσιν τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἔργου. Ἡ δὲ ἅπερος αὐτοῦ δύναμις καὶ σοφία ἐγγυῶνται ἡμῖν ὅτι οὐδεμία ἀποτυχία ἢ βραδύτης δύναται νὰ μεσολαβήσῃ.

Οἱ ἀνωτέρω λόγοι ἐμποιοῦσιν ὡσαύτως τὴν ἰδέαν ὅτι μέχρι τοῦ καιροῦ ἐκείνου ὁ Πατὴρ εἰς οὐδένα εἶχεν ἀποκαλύψει τοὺς μετὰ τῶν σχεδίων του συνεχομένους χρόνους καὶ καιροὺς, οὐδ' εἰς αὐτὸν ἀκόμη τὸν Κύριον Ἰησοῦν. Μακρὰν δὲ τοῦ νὰ ἐπικυρῶσι καὶ δικαιολογῶσιν οἱ λόγοι οὗτοι τὴν γενικὴν πεποίθησιν ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν ἐλέγχει διὰ τούτων τὴν ἔρευναν, καὶ τὸ περὶ χρόνων καὶ καιρῶν ἐνδιαφέρον τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὅτι **ἀπηγόρευσε** διὰ τῶν λόγων αὐτῶν παρομοίαν ἐξέτασιν, τὸ ἐναντίον τούτου μᾶλλον εἶναι ἡ ἀλήθεια. Οἱ λόγοι αὐτοῦ δεικνύουσι σαφῶς ὅτι, καίτοι δὲν εἶχεν εἰσέτι δοθῇ εἰς αὐτοὺς νὰ γνωρίσωσιν τοὺς χρόνους καὶ καιροὺς, οὗτοι ἤθελον προσκτιῇσι ποτὲ τοσαύτην σπουδαιότητα, καὶ ἤθελον τότε ἀποκαλυφθῇ εἰς τοὺς ἀγρυπνοῦντας. Ἔχων δ' ὑπ' ὄψιν τὸ γεγονός ὅτι οἱ καιροὶ αὐτοὶ θέλουσιν ποτε ἀποσφραγισθῇ, καὶ ὅτι **τότε** θὰ καταστῶσι λίαν περισπούδαστοι, προτρέπει αὐτοὺς νὰ **βλέπωσι**, νὰ προσέχωσι, καὶ μὴ ἐπιτρέπωσιν ἵνα καταληφθῶσιν ὑπὸ ἀδιαφορίας, ἀλλὰ νὰ ἀγρυπνῶσιν διαρκῶς, ὅπως δυνηθῶσι νὰ γνωρίσωσι πότε ὁ διωρισμένος καιρὸς θέλει ἐπιστῇ.

Οἱ καθ' ὅλον τὸν Εὐαγγελικὸν αἰῶνα **ἀγρυπνήσαν**-



**ΤΕΣ**, καίτοι δὲν ἡξιώθησαν νὰ ἴδωσι πάντα διὰ τὰ ὁποῖα ἡγρύπνησαν, ἡύλογήθησαν ἐν τούτοις μεγάλως, καὶ ἐτήρησαν ἑαυτοὺς κεχωρισμένους ἀπὸ τοῦ κόσμου, διὰ τῆς τοιαύτης τῶν ἀγρυπνίας. Ἐνῶ, ἀφ' ἑτέρου, οἱ ζῶντες κατὰ «τὸν ὠρισμένον καιρὸν» καὶ εὐπειθῶς ἀγρυπνοῦντες, θὰ γνωρίσωσι, θὰ ἴδωσι, «θὰ ἐννοήσωσι» καὶ δὲν θὰ διατελῶσιν ἐν ἀγνοίᾳ ἐν τῷ μέσῳ τῶν θαυμαστῶν συμβησομένων τοῦ «θερισμοῦ» τοῦ παρόντος αἰῶνος. Πᾶς ὅστις καθ' οἷανδ' ἴππετε ἐποχὴν ἀμελεῖ τὴν ἀγρυπνίαν, στερεῖται εὐλογιῶν ἐπὶ τῶν ὁποίων ὁ Κύριος ἡμῶν ἀπέδωκε μεγάλην ἀξίαν· ἀποδεικνύει δ' ἑαυτὸν ὁ τοιοῦτος εἴτε ὡς τυφλωθέντα διὰ προλήψεων ὑπὸ τοῦ θεοῦ τοῦ κόσμου τούτου, ἢ ἱπερβεβαρυμένον διὰ ζητημάτων τῆς ζωῆς ταύτης, καὶ ὑποθέσεων παρόντος ἐνδιαφέροντος, ἐπὶ ἀμελείᾳ τοῦ ὅρκου του, περὶ πλήρους ἑαυτοῦ ἀφιερώσεως εἰς τὸν Κύριον, ὅπως ζητῇ πρωτίστως τὴν Βασιλείαν καὶ τὴν μέλλουσαν ζωὴν.

Οἱ Ἀπόστολοι Πέτρος καὶ Παῦλος ἐφιστῶσι τὴν προσοχὴν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῶν χρόνων καὶ τῶν καιρῶν. Ὁ Πέτρος διακηρύττει (Β. Πέτρ. α' 16) ὅτι δὲν ἀκολουθοῦμεν σοφιστικούς μύθους· ὅτι ὁ ἴδιος εἶδεν ἐν εἰκόνι τὴν δόξαν τῆς μελλούσης τοῦ Χριστοῦ βασιλείας ἐπὶ τοῦ ὅρου τῆς μεταμορφώσεως, ὅποτε ἐγένετο αὐτόπτης τῆς ἐνδόξου ὀπτασίας τοῦ Μωϋσέως καὶ Ἡλίας καὶ τοῦ Ἰησοῦ ἐν ἐκλάμπρῳ ἱματισμῷ, — τοῦ Μωϋσέως συμβολίζοντος τὰς ἀρχαίας ἐξοχότητας τῆς πίστεως (Ἑβρ. ια' 38 — 40), οἷραες θέλουσιν εἰσθαι οἱ ἐπίγειοι ἀντιπρόσωποι τῆς οὐρανίου βασιλείας, τοῦ Ἡλίας συμβολίζοντος τοὺς «νικῶντας» τοῦ Εὐαγγελικοῦ αἰῶνος, — ἐνῶ ἡ σκηνή, ὡς ἐν ὅλῳ, προδιατυποῖ «τὰς μετὰ ταῦτα δόξας», ἀφοῦ τὰ ἔνεκεν τῆς δικαιοσύνης παθήματα θὰ ἔχωσι συμπληρώσει τὴν κατὰ χάριν ἐκλογὴν τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Πέτρος ἐν τούτοις, καὶ ἀφηγοῦμενος τὰ περὶ τῆς δράσεως, παραπέμπει ἡμᾶς εἰς τὴν προφητικὴν μαρτυρίαν, λέγων, «Καὶ ἔχομεν βεβαιότερον τὸν προφητικὸν λόγον, ὃ καλῶς ποιεῖτε προσέχοντες ὡς λύχνῳ φαίνοντι ἐν ἀνχμηρῷ τόπῳ, ἕως οὗ Ἡμέρα διαυγάσῃ» (Β'. Πέτρ. α'. 19). Ἐγνώριζε καλῶς διὸ πᾶσαι αἱ προφη-

τεῖται δὲν ἡδύναντο νὰ ἐννοηθῶσί ποτε τελείως παρ' οἰουδή-  
ποτε, καὶ συνεπῶς συνίστα εἰς τοὺς ἁγίους ἰὰ ὧσιν εἰς θέ-  
σιν ἀγρυπνούντων καὶ προσεχόντων, — οὐχὶ βεβαίως ἀτενι-  
ζόντων εἰς τὸν οὐρανόν, ἀλλ' ἀγρυπνούντων καὶ προσεχόντων  
διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν πάντων τῶν διὰ τῶν ἁγίων προφητῶν  
λαληθέντων περὶ τῆς ἀποκαταστάσεως, καὶ τῶν «**καιρῶν**  
**τῆς ἀποκαταστάσεως**», οἵτινες ἀποτελοῦσι τόσον μέγα  
καὶ σπουδαῖον μέρος τῆς μαρτυρίας αὐτῶν. Διαβεβαιοῖ δι'  
ἡμᾶς ὅτι ἡ σπουδὴ τῆς προφητείας θέλει παρέχει ἡμῖν πάν-  
τοτε ἐπικαίρους σπουδαίας ἀληθείας., καθ' ὅλην τὴν ὁδόν,  
«**ἕως οὗ ἡ Ἡμέρα διαυγάσῃ**».

Ὁ δὲ Ἀπόστολος Παῦλος διακηρύττει, λέγων: «Περὶ δὲ  
τῶν χρόνων καὶ τῶν καιρῶν, ἀδελφοί, οὐ χρεῖαν ἔχετε ὑμῖν  
γράφεσθαι· αὐτοὶ γὰρ ἀκριβῶς οἶδατε ὅτι ἡμέρα Κυρίου ὡς  
κλέπτῃς ἐν νυκτὶ οὕτως ἔρχεται. [Ἔρχεται ἡσυχῶς, κρυφίως,  
καὶ ἀφοῦ ἔλθῃ ἀκόμη πολλοὶ δὲν θὰ γνωρίζωσιν ἐπὶ τινα  
καιρὸν ὅτι εὕρισκονται ἐν αὐτῇ] Ὅταν λέγωσιν Εἰρήνη καὶ  
ἀσφάλεια, τότε αἰφνίδιος αὐτοῖς ἐπίσταται ὁ λευκὸς [αἰφνίδιος  
ἢ ταχύς, ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν βραδεῖαν πορεῖαν τῶν παρελ-  
θόντων ἐξ χιλιάδων ἐτῶν, καθ' ὅσον ἡ ἡμετέρα ἐποχὴ κα-  
λεῖται ἡ ἐποχὴ τῆς ταχύτητός τοῦ ἀτμοῦ καὶ ἡλεκτρισμοῦ —  
οὐχὶ ὡς ἀστραπὴ αἰφνίδιος, ἀλλ' αἰφνίδιος] ὥσπερ ἡ ὥδιν  
τῇ ἐν γαστρὶ ἐχούσῃ, καὶ οὐ μὴ ἐκφύγωσιν· ὑμεῖς δὲ ἀδελ-  
φοί, οὐκ ἐστὲ ἐν σκότει, ἵνα ἡ ἡμέρα ὑμᾶς ὡς κλέπτῃς κατα-  
λάβῃ—**Α΄. Θεσσαλ. Ε΄. 1—4.**

Οἱ «ἀδελφοί» ἔχουσι πάντες τὸν λύχνον, τὸν βέβαιον προ-  
φητικὸν λόγον, τὸν ὑπὸ τοῦ Πέτρου μνημονευόμενον, ὡς  
φως ἐν σκοτεινῷ τόπῳ· ἐφ' ὅσον δὲ τηρῶσι τὴν δέοασαν  
στάσιν ἀδελφῶν, ὡς πιστοί, πρᾶοι καὶ ταπεινοὶ σπουδασταὶ  
τοῦ Λόγου, οὐδέποτε θὰ περιέλθωσιν εἰς σκοτίαν· ἀπεναν-  
τίας θὰ ἔχωσι πάντοτε τὴν ἀλήθειαν παρεχομένην αὐτοῖς ὡς  
**τροφὴν ἐν καιρῷ**. Οἱ δὲ ζήσαντες ἐν' πλήρει ἁρμονίᾳ  
πρὸς τὸν Θεὸν ἐν οὐδεμιᾷ ἐποχῇ ἐγκατελείφθησαν ἐν ἀγνοίᾳ  
τῆς ἀναγκαίας ἀληθείας, καὶ ὅπως ψηλαφῶσιν ἐν σκότει μετὰ  
τοῦ κόσμου. Ὁ Ἀβραάμ καὶ ὁ Λῶτ ἐγνώριζον περὶ τῆς κα-  
ταστrophῆς τῶν Σοδόμων ἐκ τῶν προτέρων, τοῦ Θεοῦ

εἰπόντος, «Θέλω κρῦπει ἐγὼ ἀπὸ τοῦ Ἀβραὰμ ὅτι κάμνω ;» (Γένεσ. ιη' . 17) Ὁ Νῶε ἐγνώριζεν ἐγκαίρως περὶ τοῦ κατακλυσμοῦ ὥστε νὰ κατασκευάσῃ τὴν κιβωτόν, καὶ εἰδοποιήθῃ καὶ περὶ αὐτῆς τῆς ἡμέρας ἀκόμη καθ' ἣν ἔπρεπε νὰ εἰσέλθῃ ἐν αὐτῇ. Κατὰ τὴν πρώτην ἔλευσιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ἐπίσης, ὁ Συμεὼν καὶ ἡ Ἄννα, καὶ οἱ ἐξ ἀνατολῶν μάγοι, ἐγνώριζον ὥστε νὰ προσδοκῶσι τὸν Μεσσίαν. Πράγματι δὲ ἡ προσδοκία ἦτο τότε γενική. (Λουκ. β'. 25 — 38 Ματθ. β . 2. Λουκ γ'. 15.) Καὶ ἂν ὁ Θεὸς ἐπολιτεύθῃ οὕτως ἀπέναντι τοῦ οἴκου τῶν δούλων, θέλει πολιτευθῇ ὅλι γώτερον τούτου πρὸς τὸν οἶκον τῶν νύων ; Ὁ Κύριος καὶ Κεφαλὴ ἡμῶν εἶπεν : «Οὐκέτι λέγω ὑμᾶς δούλους, ὅτι ὁ δοῦλος. οὐκ οἶδε τί ποιεῖ αὐτοῦ ὁ Κύριος· ὑμᾶς δὲ εἴρηκα φίλους, ὅτι πάντα ἃ ἤκουσα παρὰ τοῦ πατοῦς μου ἐγνώρισα ὑμῖν» (Ἰωάν. ιε'. 15). Ὁ Κύριος ἡμῶν γνωρίζει βεβαίως περὶ τῶν χρόνων καὶ τῶν καιρῶν καὶ τοῦ ὠρισμένου αὐτῶν καιροῦ, ἀφοῦ Αὐτὸς εἶναι ὅστις μέλλει νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ σχέδιον, καί, ἐκτὸς ἐὰν μετεβλήθῃ, θέλει καταστήσει γνωστὰ τὰ σχέδια εἰς τοὺς ὄντας πλησίον αὐτοῦ, καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ ὑπηρετοῦντας εἰς τὸ ἔργον του — τοὺς φίλους του, τοὺς ἁγίους του.

Ὁ ὁρθὸς λόγος, λοιπόν, διδάσκει ἡμᾶς ὅτι ὅσον εἶναι βέβαιον τὸ γεγραμμένον ὅτι, «Βεβαίως Κύριος ὁ Θεὸς δὲν θέλει κάμει οὐδέν, χωρὶς νὰ ἀπονάλυψῃ τὸ ἀπόκρυφον αὐτοῦ εἰς τοὺς δούλους αὐτοῦ τοὺς προφήτας» (Ἀμώς γ . 7.), καὶ ὅτι τὸ πλεῖστον ἐξ ὅσων ἀπεκάλυψεν εἰς αὐτοὺς δὲν ἦτο δι' αὐτούς, ἀλλὰ δι' ἡμᾶς, τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Εὐαγγελίου (Α. Πέτρ. α'. 12.), τόσον ἐξίσου εἶνε βέβαιον ὅτι οἱ πιστοὶ δὲν θὰ ἀφεθῶσιν εἰς τὸ σκότος, ὥστε νὰ μὴ δύνωνται νὰ διακρίνωσι πότε ἔρχεται ἡ ἡμέρα τοῦ Κυρίου. Ἐπὶ τούτων ἡ ἡμέρα δὲν θὰ ἐπέλθῃ ὡς κλέπτῃς καὶ ὡς παγὶς — ἐξ ἀπροόπτου· διότι οὗτοι θέλουσιν ἀγρυπνεῖ, καὶ θὰ ἔχωσι τὸ ὑποσχεθὲν φῶς ἐπὶ τοῦ ζητήματος, ὅπερ τότε θέλει εἶσθαι δι' αὐτοὺς ἐπὶ καιρὸν.

Ὁ Ἀπόστολος ἐκθέτει συνάμα τὸν λόγον δι' ὃν παρέχει ἡμῖν τὴν θετικὴν διαβεβαίωσιν, ὅτι ὑμεῖς, ἀδελφοί, θέλετε

γνωρίσει περὶ τῶν χρόνων καὶ τῶν καιρῶν ὅταν ἐπιστῇ ὁ καιρός, καὶ δὲν θέλετε εἶσθαι ἐν σκότει, — λέγων, (εἰς ἐδάφ. 5), «Πάντες ὑμεῖς υἱοὶ φωτὸς ἐστε καὶ υἱοὶ ἡμέρας». Οἱ τοιοῦτοε ἐγεννήθησαν ἐκ τῆς ἀληθείας, καὶ θέλουσιν ἀναπτύσσεσθαι καὶ προάγεσθαι διὰ τῆς ἀληθείας ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον. ἔωσοῦ γεῖνῃ τελεία ἡμέρα, — εἰς τὴν ὁποίαν ἡμέραν οὗτοι ἀνήκουσιν — Ἰακωβ. α . 18. Ἰωάν. ιζ . 17, 19.

Σημειώσατε πόσον ἐπισταμένως αἱ ἀντανυμῖαι ἡμεῖς καὶ ὑμεῖς, αὐτοὶ καὶ αὐτοὺς, ἐν τῷ ἐν λόγῳ χωρίῳ, καὶ εἰς διάφορα ἄλλα γραφικὰ τοιαῦτα, κάμινουσι διάκρισιν τῶν τάξεων εἰς ἃς ταῦτα ἀναφέρονται τῶν ἀγίων τ. ἔ. ἀπὸ τοῦ κόσμου. Ἡ γυνῶσις τὴν ὁποίαν οἱ ἅγιοι θὰ ἔχωσιν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Κυρίου ἀντιπαραβάλλεται πρὸς τὴν ἄγνοιαν, ἐν ᾗ θέλει διατελεῖ ὁ κόσμος, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν σημασίαν καὶ τάσιν τῶν κοινολογουμένων συμβάντων. — «Οὐ χρεῖαν ἔχετε ὑμῖν γράφεσθαι «Ὅποταν λέγωσιν Εἰρήνη καὶ ἀσφάλεια, τότε αἰφνίδιος αὐτοῖς ἐπίσταται ὀλεθρος . . . καὶ οὐ μὴ ἐκφύγωσιν». Ὑμεῖς δέ, ἀδελφοί, οὐκ ἐστὲ ἐν σκότει, ἵνα ἡ ἡμέρα ὑμᾶς ἐν σκότει καταλάβῃ· πάντες γὰρ ὑμεῖς υἱοὶ φωτὸς ἐστε καὶ υἱοὶ ἡμέρας». Ὁ δὲ Κύριος ἡμῶν παραινεῖ, λέγων: «Προσέχετε ἑαυτοῖς μή ποτε βαρυνθῶσιν ὑμῶν αἱ καρδίαι ἐν κραιπάλῃ καὶ μέθῃ καὶ μερίμναις βιωτικαῖς, καὶ ἐπιστῇ ἐφ' ὑμᾶς αἰφνίδιος ἡ ἡμέρα ἐκείνη ὥς παγίς· ἐπεισε λεύσεται γὰρ ἐπὶ πάντας τοὺς καθημένους ἐπὶ πρόσωπον πάσης τῆς γῆς. Ἀγρυπνεῖτε δέ [ἀγρυπνεῖτε προσέχοντες εἰς ἑαυτοὺς, καὶ προσέχοντες ἐπίσης εἰς τὸν λόγον τῆς προφητείας], ἐν παντὶ καιρῷ δεόμενοι ἵνα κατισχύσητε ἐκφυγεῖν ταῦτα πάντα τὰ μέλλοντα γίνεσθαι, καὶ σταθῆναι ἔμπροσθεν τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου» — Λουκ. κα' . 24—36.

Ἐπεται λοιπὸν ὅτι ἐὰν τέκνον τι τοῦ Θεοῦ, ζῶν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Κυρίου, διατελῇ ἐν σκότει ἢ ἀγνοίᾳ, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸ γεγονός, ὁ τοιοῦτος εἴτε κραιπαλεῖ ἐν ταῖς πραγματείαις τῆς παρούσης ζωῆς, καὶ μεθύει μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου, ἢ ἄλλως ὑπερεβαρύνῃ ἡ καρδιά του διὰ τῶν βιωτικῶν μεριμνῶν· εἰς οἵανδῆποτε δὲ τῶν καταστάσεων τούτων καὶ ἂν διατελῇ, ἀδιαφορεῖ καὶ ἀμελεῖ νὰ ἀγρυπνῇ μὲ τὸν λύ-

χρον αὐτοῦ καιόμενον, καὶ μὲ ἔλαιον εἰς τὸ ἀγγεῖόν του — τ.  
 ἔ. μὲ τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν, καὶ  
 τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας ἐν ἑαυτῷ.

Καίτοι πολλὰ, ἐν σχέσει πρὸς τοὺς χρόνους καὶ καιροὺς,  
 ἔχουσι προλεχθῇ ὑπὸ τῶν προφητιῶν, οὗτοι ὡμολόγησαν τὴν  
 ἄγνοιάν των ὡς πρὸς τὴν σπουδαιότητα τῶν προφητειῶν,  
 τὰς ὁποίας ἀπήγγειλαν (Ἰδε Δανλ. ιβ' 8. Ἰεζκλ. κ' . 49.  
 Ματθ. ιγ' 17 Α'. Πειρ. α' . 10, 12). Ἐκτεθεῖσαι αὗται  
 ἐν δυσνοήτῳ συμβολικῇ γλώσσῃ, καὶ συνεχόμεναι πρὸς γεγο-  
 νότα μέλλοντα εἰσέτι δι' αὐτούς, ἦτο φυσικῶς ἀδύνατον νὰ  
 ἐννοήσωσι τότε τὰς προφητείας αὐτάς. Οὕτω, καίτοι ἀνα-  
 γραφεῖσαι ἀπ' αἰώνων, καὶ προορισθεῖσαι νὰ χρησιμεύσωσι  
 μάρτυρες τῆς θείας προγνώσεως καὶ προδιατάξεως, αὗται  
 προωρίσθησαν νὰ γνωσθῶσι παρ' ἐκείνων, οἵτινες ἤθελον ζῆ  
 εἰς τὸν προσήκοντα καιρὸν τῆς ἐκπληρώσεως τῶν προφη-  
 τειῶν αὐτῶν, καὶ οὐχὶ παρὰ τῶν ἐξαγγελιάντων αὐτάς (Ρωμ.  
 ιε' . 4). Αὗται διετηροῦντο διὰ τὴν ἐξέλιξιν τῶν διαφορῶν  
 συναφῶν φάσεων τοῦ θείου σχεδίου καὶ τῆς ἀνθρωπίνης  
 ἱστορίας, ἥτις, κατὰ τὰ παρὰ Θεοῦ προδιατεταγμένα, ἤθελε  
 διανοίξει ταύτας, καὶ πλουτίσει τὰ μεθ' ὑπομονῆς ἐρευνῶντα  
 τέκνα τοῦ Θεοῦ μὲ «τροφὴν ἐν καιρῷ» διὰ τὴν ὥραν τῆς  
 δοκιμασίας καὶ τὴν ἀνάγκην τῆς «ἡμέρας τῆς πονηραῖς» — τῆς  
 ἡμέρας τῆς θλίψεως, διὰ τῆς ὁποίας κλείει ὁ παρῶν αἰὼν,  
 καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁποίας ὡσαύτως ἡ νέα ἐποχὴ καὶ οἰκο-  
 νομία ἀνατέλλει.

Μία θαυμασία νεωτέρα ἐφεύρενσις, ἥτις χρησιμεύει με-  
 γάλως ὡς παράδειγμα ἐπεξηγητικὸν τῆς παρὰ Θεοῦ διαθέ-  
 σεως τῶν περὶ χρόνων καὶ καιρῶν προφητειῶν, εἶναι τὸ οὕτω  
 καλούμενον «Σύνθετον Χρονόκλειθρον», ὅπερ εἶναι ἐν χρήσει  
 εἰς τινὰς τῶν μεγαλειτέρων Τραπεζῶν τῶν Ἡνωμ. Πολιτ.  
 τῆς Ἀμερικῆς Ὡς εἰς τόσα ἄλλα σύνθετα κλείθρα, ἡ κλείς  
 ἢ ἡ λαβὴ τοῦ μηχανισμοῦ παραμένει ἐπὶ τοῦ κλείθρου διαρ-  
 κῶς. Εἰδικαί τινες κινήσεις τῆς λαβῆς, γνωσταὶ ἀποκλειστι-  
 κῶς εἰς πεπειραμένον τινὰ χειριστὴν τοῦ μηχανισμοῦ καὶ μό-  
 νον, ἀναγκαιοῦσι διὰ τὸ ἄνοιγμα τῶν θυρῶν, ἐνῷ καὶ ἡ ἐλα-  
 χίστη παρέκκλισις τῶν καταλλήλων κινήσεων περιπλέκει τὸν